

Arrest

nr. 220 158 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. IMPENS
Amerikalei 25/27
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2018 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. IMPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 oktober 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer B. I., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 27 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die op 2 mei 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 30/10/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van I(...) E(...), geboren op (...), van Turkse nationaliteit, om I(...) B(...), geboren op (...) van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- *Loonfiches van juli tot en met september 2017 in hoedanigheid van zaakvoerder en betaalstaten hiervan.*
- *Voorbereiding van de aangifte in de personenbelasting van aanslagjaar 2017, inkomsten 2016.*
- *Aanslagbiljet voor het jaar 2016, inkomsten 2015.*

Overwegende dat het aanslagbiljet voor 2016 de inkomsten van mijnheer I(...) en zijn ex-echtgenote betreft.

Overwegende dat mijnheer I(...) in juni 2017 van job veranderde en sindsdien werkzaam is als zelfstandige/bedrijfsleider.

Overwegende dat omwille hiervan de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/03/2018 aan betrokkene gevraagd heeft bijkomende stukken / bijkomende informatie over te maken, namelijk alle informatie aangaande de bestaansmiddelen van 2017 (het meest recente aanslagbiljet van de FOD Financiën, de rekeninguittreksels, het bewijs van inkomsten van bedrijfsleiders (bv.: loonfiche 281.20), de meest recente afgesloten boekhoudkundige balans van het jaar).

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot op heden enkel het meest recente aanslagbiljet ontving, inkomsten 2016, aanslagjaar 2017.

Overwegende echter dat de andere gevraagde documenten zoals rekeninguittreksels, loonfiche 281.20, etc. niet werden voorgelegd en DVZ dus geen inzage heeft in de inkomsten van mijnheer sinds hij van job veranderde in juni 2017.

Overwegende dat DVZ zich op basis hiervan niet kan uitspreken of betrokkene al dan niet over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Bijgevolg wordt het visum geweigerd. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat het beroep moet worden verworpen.

2.1 Artikel 39/81, vierde tot zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de keuze had om al dan niet een syntheseseminarie in te dienen. Zij heeft binnen de voorziene termijn laten weten dat zij wenste een syntheseseminarie in te dienen en zij heeft vervolgens tijdig een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad dan ook uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot de syntheseseminarie reeds meermaals het volgende (zie o.m. RvS 10 november 2015, nr. 232.853, RvS 16 september 2014, nr. 228.376 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907):

“Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een syntheseseminarie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werd gekopieerd in de

repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememorie.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Uit het bovenstaande blijkt dat de verzoekende partij in haar synthesesememorie haar middelen moet samenvatten, en dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2 *In casu* bevat de synthesesememorie enerzijds een nieuw middel (onder punt 1.) en anderzijds een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift (onder punt 2.).

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat het toevoegen van een bijkomend middel kan worden beschouwd als een samenvatting. Ook blijkt niet dat dit nieuwe middel een repliek (laat staan een werkelijke repliek) op de nota met opmerkingen zou vormen (*cf.* o.m. RvS 3 november 2014, nr. 229.005 en RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Vervolgens wijst de Raad erop dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "*in de synthesesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden*" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememorie "*zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*" van dezelfde wet. Het voormelde artikel 39/60 bepaalt dat "*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn*". Het voor het eerst in de synthesesememorie opgenomen nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Ter terechtzitting van 4 april 2019 wijst de waarnemend voorzitter de verzoekende partij erop dat de synthesesememorie in strijd met het voormelde artikel 39/60 van de vreemdelingenwet een nieuw middel bevat. Ook vraagt zij de verzoekende partij op welke manier het toevoegen van een nieuw middel en het louter herhalen van het oorspronkelijk verzoekschrift een samenvatting zouden vormen.

De verzoekende partij erkent ter terechtzitting dat het middel nieuw is, zij geeft zelfs aan dat de synthesesememorie is opgesteld geweest om een middel toe te voegen aan het verzoekschrift. Daarnaast stelt zij zonder meer dat de synthesesememorie *in se* ontvankelijk is. Met dit betoog verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom het nieuwe middel op zich en ook de synthesesememorie als geheel ontvankelijk zouden zijn en kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat de Raad van State in de voormelde arresten aangaande de synthesesamenvatting uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het aan hem als administratieve cassatierechter niet toekomt in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt. Het behoort dan ook tot de soevereine beoordelingsvrijheid van de Raad om het al dan niet samenvattend karakter van de synthesesamenvatting vast te stellen.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesesamenvatting, moet het beroep worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE